

Benjamin Britten - The Evening Primrose (Flowersongs 4)

Tekst: John Clare

When once the sun sinks in the west
And dewdrops pearl the evening's breast,
Almost as pale as moonbeams are
Or its companionable star,
The evening primrose opes anew
It's delicate blossoms to the dew.

And, hermit-like, shunning the light
Wastes its fair bloom upon the night;
Who, blindfold to its fond caresses,
Knows not the beauty he possesses.

Thus it blooms on while night is by;
When day looks out with open eye,
'Bashed at the gaze it cannot shun,
It faints and withers and is gone.

Vertaling: naar Rein de Vries

Als in het westen traag de zon ten onder gaat
de boezem van de avond met parels dauw beslaat,
dan opent, zo bleek als maneschijn,
of als begeleidend sterrenlicht kan zijn,
de teunisbloem weer haar bloesem.
haar tere bloesem.

En schuw, als een heremiet, voor licht
zijn haar mooie bloemen naar de nacht gericht;
En blind voor deze tederheid,
weet de nacht niets van deze schoonheid.

Zo bloeit ze maar voort tijdens de nacht;
als de dag aanbreekt, het licht gloort,
slaat zijn blik haar murw, geen ontkomen aan
zij verbleekt en verwelkt en is vergaan.